

Om revolutionære kanariefugle

Den, der lader sin modstander definere sig, har tabt sin sag.

Den, hvis adfærd og reaktioner er forudsigelige, er en umulig revolutionær.

Man kunne gå hen og blive etableret revolutionær ligesom så mange andre. Vort snildt indrettede samfund har en masse roller parate til os, og hvis vi falder i dem, dør revolutionen. Rollen som etableret revolutionær er ganske uskadelig for det bestående, måske er den endda nyttig for dets opretholdelse, fordi den bringer et tilsyneladende pust af liv ind i forsteningen.

Hvordan undgår vi at blive oprørgsidsler, at blive endnu et par guruer, der sidder og fortæller folk, hvad de skal tænke og tro om det ene og det andet, hvordan undgår vi at stå i vejen for den kulturrevolution, vi vil være med til at lave?

Hvordan undgår vi at lade os omklamre, at komme ud over den revolutionære lyst, at give os tilfredse med forholdene, fordi vi nu tror at kunne løse vore kvindeproblemer på individuel basis. Vi kunne gå hen og tro, at problemerne ikke længere eksisterede, fordi vi ikke længere mærkede dem på kødet, fordi vi var sprunget ud af den tilstand, der fremkaldte oprøret, sprunget ind i en anderledes tilstand.

Hvordan undgår vi at blive klasseforræddere?

Hvordan klarer vi at blive så benhårde og uspiselige, at vi aldrig bilder os ind, at kvinden er fri, blot fordi vi selv fik en relativt større frihed?

Hvordan holder vi fast ved erkendelsen af, at samfundsproblemer ikke KAN løses individuelt? Vi har alle oplevet, hvordan respekten ved Gud er steget rundt omkring os, hvordan folk, der tidligere ville skide os et stykke eller to, hvordan de nu med opmærksomhed lytter til vor mening om alderdomsunderstøttelsesforanstaltninger efter tredje kildeskatsindsamling med særligt henblik på en retfærdig fordeling af tulipanløg til kolonihaverne. Ved Gud, om de ikke gør det, hvordan undgår vi at lade os besnære og omklamre af denne velvilje og interesse for *vor person*, hvordan får vi grundigt og for alvor ind i hovedet, at det ikke er *vor sag*, deres interesse gælder, og hvordan bliver vi ved med at huske på, at det var for en sag, vi var kommet, og at vi havde skældt andre ud for at blive klasseforræddere, når de blot havde fået deres del af solskinnets. Vi bebrejdede dem for, at det eneste, de havde haft imod magten, det var, at de ikke selv havde del i den. Sådan må det jo have været, hvorfor var det ellers så nemt at stoppe kæften på dem?

Og det er ikke så få kæfte, der i tidens løb (de sidste 2–3 år) er blevet stoppede eller er blevet ganske spage og nøjagtigt forudsigelige, små pip fra en revolutionær kanariefugl i bur, den der får rent korn og vand tre gange om dagen til gengæld synger den så lidt for herskabet efter middagen, ja.

Hvordan undgår vi at blive revolutionære kanariefugle hos herskabet???